பொரித்தது. குயிற் குஞ்சு முட்டையிலிருந்து வெளிவந்த பிறகு கூடக் காக்கைக்கு வேற்றுமையை அறிந்து கொள்ள இயலவில்லை. தன்னுடைய குஞ்சைப்போல குயிற்குஞ்சையும் வளர்த்தது. ஏன் என்று கேட்கவில்லை. தனதில்லை என்று உணர்ந்து கொள்ளவில்லை. மயக்கத்தால் காக்கை அக்குயிற்குஞ்சை வளர்த்தது.

''குயிற்குஞ்சு முட்டையைக் காக்கைக்கூட் டிட்டால்
அயிர்ப்பின்றிக் காக்கை வளர்க்கின் றதுபோல்
இயக்கில்லைப் போக்கில்லை யேனென்ப தில்லை
மயக்கத்தால் காக்கை வளர்க்கின்ற வாறே''

(திருமந்திரம 488)

குளக்கரையில் வீற்றிருந்த பிள்ளையார் ஒரு நாள் அந்தக் குளத்தைப் பறறி எல்லாம் அறிந்திருந்த தவளையிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார். ''உனக்கு இந்தக் குளத்தைப் பற்றி எல்லாம் தெரியும் அல்லவா?''

''தெரியும் சுவாமி''

''இந்த குளத்தைவிடப் பதின்மடங்கு நீர்ப்பரப்பைக் கொண்ட ஒன்று இருக்கின்றது. அது உனக்குத் தெரியுமா?'' பிள்ளையார் வினாவினார்.

''அது எப்படி இருக்க முடியும்? சுவாமி. நான் இருக்கும் குளத்தை விடப் பெரியதாக ஒன்று இருக்கும் என்று நான் நம்பவில்லை'' என்று தவளை பதில் கூறியது.

''அப்படி ஒன்று இருக்கின்றது என்பதை நான் காண்பிக்கின்றேன், பார்'' என்று பிள்ளையார் சொல்லி அந்தத் தவளையைத் தன்னுடைய ஆற்றலினால் குளத்தில் இருந்து தூக்கி விண்வழியாகக் காவிரி ஆற்றைப் பார்க்கச் செய்தார். கடலைப் பார்க்கச் செய்தார். திருப்பித் தவளையைக் கொண்டு வந்து குளத்திலேயே விட்டு விட்டார்.

''என்ன இப்போதாவது நம்புகிறாயா?'' என்று பிள்ளையார் கேட்டார். தவளைக்கு நா எழவில்லை. பயத்திலும், வியப்பிலும், ஆச்சரியத்திலும் தவளை மூழ்கி இருந்தது. குளம் குளம்தான். கடல் கடல்தான் என்கிற உணர்வில் தவளையின் எண்ணம் அழுந்தியிருந்தது. கிணற்றைப் பற்றிய அறிவு சிற்றறிவாகும். கடலைப் பற்றிய அறிவு பேரறிவாகும். சிற்றறிவிலே ஈடுபட்டுத்தன்னைப் பற்றிப் பெரிதாக நினைத்துக் கொண்டிருந்த தவளை பேரறிவை எதிர்நோக்கியவுடன் அடித்துக் கொண்டு வரும் ஆற்று வெள்ளத்தில் அகப்பட்டது போல நின்றது. அதனுடைய சிற்றறிவு பேரறிவில் அடங்கியது. அதற்கான வழியை அந்தப் பிள்ளையாராகிய குருவே தவளைக்குக் காட்டி, பேரறிவின் உண்மை இயல்பை விளக்கினார்.

உயிர்களுடைய நிலையும் இப்படியேதான். இறைவனுடைய அருளால் உயிர்கள் ஐம்பூதங்களால் ஆன உடல்களைப் பற்றுகின்றன. இது

அவைகளுடைய வினைக்கேற்ப நடைபெறுகிறது. ஐம்பொறிகளும், ஐம்புலன்களும், மனம், புத்தி, அகங்காரம் ஆகிய அந்தக்கரணங்களும் சேருகின்றன. தான் என்கின்ற நினைப்பு உயிர்களிடையே தோன்றுகின்றது. ஐம்புலன்களுடைய சேர்க்கையால் விஷய வாசனைகள் உயிரை வந்து அடைகின்றன. அறிவு பிறக்கின்றது. குழந்தை முதலில் தாயை அறிந்து கொள்கின்றது. பின்னர் தந்தையைத் தெரிந்து கொள்கின்றது. பின்னர் உலகத்தைத் தெரிந்து கொள்கின்றது. மனிதன் வளர வளர அறிவும் வளருகின்றது. இந்த அறிவின் வளர்ச்சி மனிதனைப் பல சாதனைகள் செய்ய தூண்டுகின்றது. பிரமிக்கத்தக்க முறையில் விஞ்ஞான சாதனைகள் பெருகுகின்றன. ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பு காணாத விஞ்ஞான அதிசயங்களை இப்பொழுது நாம் கண்டு வியக்கின்றோம். மனிதனால் முடியாத காரியமே இல்லையென்று சொல்லுமளவுக்கு விஞ்ஞானம் வளர்ந்து வருகின்றது.

ஆனாலும் மனிதன் எவ்வளவு சாதித்தாலும் அவனுக்கு இருப்ப்து சிற்றறிவுதான். அவன் அறியாதவைகளே அதிகம். **''கற்றது கைம்மண் அளவு; கல்லாதது உலகளவு''**. உயிரினுடைய அறிவின் தன்மையைப் பற்றி மேலும் சற்று சிந்திக்க வேண்டும். உயிர் அறிவுத் தன்மையை உடையது. அதே நேரத்தில் அநாதியானது. ''அறிவு அறிவு என்ற அறிவு அநாதி'' என்பார் திருமூலர். ஆனால், அறிவாகிய உயிர் எப்போதும் ஒன்றைச் சார்ந்தே இருக்கும் இயல்பைக் கொண்டது. இப்போது நமது உயிரானது உடம்பைச் சார்ந்துள்ளது. ஆகவே, நம்முடைய உம்பின் வழியாகக் கருமங்கள் நிறைவேறுகின்றன. இச்சைகள் செயல்படுகின்றன, செயல்கள் நடந்தேறுகின்றன. இதனால் சிறிதளவு நமக்கு அறிவு விளக்கம் கிடைக்கின்றது. உயிரினுடைய அறிவானது பற்றப் பற்றப் பொருள்களில் அழுந்தும் இயல்பு உடையது. பளிங்கின் முன்னால் மாணிக்கத்தை வைத்தால் பளிங்கு மாணிக்கத்தின் நிறத்தைப் பெற்று விளங்குகின்றது. வேறொரு நிறம் கொண்ட பொருளை அதன் முன்பு வைத்தால் அந்தப் பொருளின் நிறத்தினைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. ஆகவே, உயிரினுடைய அறிவின் தன்மையானது தான் சார்ந்த பொருளின் தன்மையைப் பின்பற்றி இருக்கும். நாம் கண்களால் பார்க்கின்றோம். ஆனால் இருளில் பார்க்க முடிவதில்லை. கண்ணினுடைய காணும் இயல்பு இருளில் அழுந்தி இருள்மயமாகி விடுகிறது. கண்ணாடிக்குப் பிரதிபலிக்கும் தன்மை உண்டு. ஆனால், கண்ணாடி முழுவதிலும் மாசு படிந்திருந்தால் கண்ணாடி பிரதிபலிப்பதில்லை. ஆகாயம் பகலில் சூரியனோடு கூடி இருக்கும் பொழுது ஒளி பெற்று விளங்குகின்றது. இரவு இருளில் தானும் இருள்மயமாகக் கிடக்கின்றது. அதேபோல உயிரின் அறிவும் சார்ந்த பொருளின் தன்மையைப் பெற்றிருக்கும். உமாபதி தேவநாயனார் இதனை **''இருளில் இருளாகி எல்லிடத்தில் எல்லாம் பொருள்கள் இலதோ புவி''** என்று திருவருட்பயனில் கூறுகின்றார்.

பொறிகளும், புலன்களும் உடலுக்கு வெளியேயுள்ள பொருள்களை அந்தக் கரணங்களுக்குச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன. அந்தக் கரணங்கள் வழியாக உயிரானது வெளிப்பொருள்களைப் பற்றிய அறிவினைப் பெறுகிறது. ஆனால், பொறிகள், அந்தக்கரணங்கள் போன்றவை சடப் பொருள்களாகும். தாமாக மற்றவைகளை அறியும் திறனை அவை பெறவில்லை. அறியும் திறமை உயிரிடம் மட்டுமே உள்ளது. ஆனால், உயிரோ சார்ந்த பொருள்களையே அறிந்து கொள்கிறது. இதன் காரணமாக உயிர் விஷய அறிவிலேயே அழுந்திக் கிடக்கிறது. விஷய அனுபவங்கள் உயிருக்கு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் மாறி மாறித் தருகின்றன. நல்வினையும், தீவினையும் சேர்ந்து கொண்டு வருகிறது. வினைக்கூட்டங்களின் விளைவாக இறப்பும், பிறப்பும் மாறி மாறி வருகின்றன. ஒவ்வொரு பிறப்பிலும் உயிர்கள் எத்தனையோ துன்பங்களை அனுபவிக்கின்றன. **"எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்தேன்"** என்பார் மாணிக்கவாசகர். ஆயினும், போகங்களைத் தவிர்த்து இறைவனைப் பற்ற வேண்டும் என்கின்ற நாட்டம் உடனுக்குடன் ஏற்படுவதில்லை.

இதுவும் இறைவன் அருளன்றோ! **"அருளே எல்லாம்"** என்பது சிவஞானசித்தியார் வாக்கு. போகத்தை நுகர்வதற்கான சக்தியையும், சூழ்நிலையையும் கொடுத்து உதவுவதே அந்த அருள்தான். அந்த இறையருள் இன்றி ஒன்றும் நடக்காது. அநாதியே உயிருடன் சேர்ந்து நிற்பது ஆணவமலமாகும். அந்த நிலையில் உயிர்களுடைய அறிவு மறைப்புண்டு கிடக்கின்றது. உயிருடன் உடல் சேர்ந்தபொழுது உயிரின் அறிவு விரிவடைகின்றது. எனினும், அந்த அறிவு சிற்றறிவே ஆகும். சிற்றறிவின் மூலமாக நாம் அடைய வேண்டியது முற்றறிவாகும். முற்றறிவு என்பது தன்னைப் பற்றிய, தன்னைக் கட்டி நிற்கின்ற பாசங்களைப் பற்றிய, இறைவனைப் பற்றிய உணர்வு நெறியிலுள்ள அறிவாகும். ஐம்புலன்களின் சேர்க்கையில் கிடைக்கும் அறிவு ஆராய்ச்சி அறிவாகும். ஆனால் முற்றறிவானது அனுபவத்தின் அடிப்படையில் கிடைக்கின்றது. அது இறைவனுடைய அருளாலே கிடைக்கின்றது. சிற்றறிவைப் பயன்படுத்தும் பொழுது உயிரானது அறிவினாலே, ஆராய்ச்சியாலே பார்க்கிறது. **"முகத்தின் கண்கொண்டு பார்க்கும் மூடர்காள்"** என்பார் திருமூலர். முற்றறி வினாலே செயல்படும்பொழுது அருளாலே எதையும் பார்க்கும் தன்மை வெளிக்கிளம்புகிறது. **"அகத்தின் கண்களால் காண்பதே ஆனந்தம்"** என்பார் திருமூலர். முற்றறிவும் அருளும் ஒன்றே. அருள் தோன்றத் தொடங்கும் பொழுது முற்றறிவு உயிர்களிடத்தில் விளங்கத் தொடங்குகின்றது. தாயுமானவர் இந்தக் கருத்தை வெகு அழகாகச் சொல்லுகின்றார்:

"அருளால் எவையும்பார் என்றான் - அதை
அறியாம லேஎன்றன் அறிவாலே பார்த்தேன்;
இருளான பொருள்கண்ட தல்லால்-கண்ட
என்னையும் கண்டிலன் என்னேடி தோழி"

''அருட்கண்ணால் நோக்காதார் அல்லாதாரே'' என்பதும் அப்பர் திருவாக்காகும்.

காரைக்கால் அம்மையார் விஷய அனுபவங்களால் கிடைக்கும் அறிவால் ஆராயும் நிலையைக் கடந்தவர். அருளே உலகுக்குக் காரணமானது என்று அவருக்கு நன்கு தெரியும். அதைவிட முக்கியமானது தான் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு கொண்டது இறைவனுடைய அருளாலே என்றும் உணர்ந்து கொண்டவர். சிற்றறிவைவிட்டு முற்றறிவைப் பெற்றவர். உயிரின் அறிவுத் திறமை இறைவனைச் சார்ந்துவிட்டதன் காரணமாக, உயிரின் அறிவு முழுமையும் அருளாக அவர் கண்களுக்குத் தென்படுகின்றது.

''அருளே உலகெலாம் ஆள்விப்ப(து), ஈசன்
அருளே பிறப்பறுப்பது; ஆனால் - அருளாலே
மெய்ப்பொருளை நோக்கும் விதியுடையேன், எஞ்ஞான்றும்
எப்பொருளும் ஆவ(து) எனக்கு''.

உயிருக்கு அறியும் திறமை இருந்தும் அதைத் தானாக அறிந்து கொள்வதில்லை. **''கண்ணொன்று பல காணும், தனைக் காணா''** என்னும் திருமந்திர அடி இந்தக் கருத்தை விளக்குகின்றது. உயிர் குடிபுகுந்துள்ள உடலும், அதைச் சார்ந்த கருவிகளும் ஜடப்பொருளாகும். உயிரானது இந்தத் தத்துவங்களுடன் பொருந்தாதபொழுது அவை அறிவில்லாதவை என்பது புலப்படும். அவ்வாறு இருந்தும் உயிரின் கண்களுக்கு இது புலப்படுவதில்லை. உயிரின் உண்மை நிலையை அறிவித்து உயிருக்குள்ள அறியும் தன்மையை உணர்த்துவதும் இறைவனுடைய அருளாகும். அருளானது உயிரின் மீது பதியும்பொழுது உயிருக்குத் தன்னுடைய உண்மை அறிவுத் தன்மை வெளிப்படுகின்றது. அறிகின்றவன் உயிர் என்பது அப்பொழுது தெளிவடைகின்றது. அதாவது தன்னைப் பற்றியே அறியாமை நிலையில் இருந்த உயிருக்குள்ள அறியும் சக்தி இறைவனுடைய அருளால் வெளிக்கொணரப்படுகிறது. **''பளிங்கில் பவளம் பதித்தான் பதியே''** என்பது திருமந்திரம்.

''அறிவொன் றிலாதன ஐயேழும் ஒன்றும்
அறிகின்ற என்னை அறியா திருந்தேன்
அறிகின்றாய் நீயென் றருள்செய்தார் நந்தி
அறிகின்ற நானென்று அறிந்துகொண் டேனே''

(திருமந்திரம் - 2181)

ஒவ்வொரு பிறவியிலும் உயிர் ஓரளவு பக்குவத்தைப் பெறுகின்றது. ஒவ்வொரு பிறவியிலும் இறைவன் உயிரின்பால் கருணை கொண்டு, அதை நன்னெறியில் செலுத்துதல் வேண்டி அந்த உயிரின் மீது இரக்கம்

வைக்கின்றான். இறை இரக்கமே சத்திநிபாதம் எனப்படும். முகத்தின் கண்களுக்குப் பதிலாக அகத்தின் கண்களை விழிப்படையச் செய்வது அந்தச் சத்திநிபாதமாகும். அருள், அகக்கண் விழிப்படைதல், அறிவு பெறுதல் போன்றவை ஒரே நிலையைக் குறிக்கின்றன. இந்த நிலையை அடைவதற்கு முன்னோடியாக இருப்பது சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் முதலியவையாகும். உடலையும், உள்ளத்தையும் தூய்மைப்படுத்துவது சரியை, கிரியை, யோக வழிகளாகும். ஐம்புலன்களுடைய சேர்க்கையால் கூடிக்கிடக்கும் வெளிப்புற அனுபவங்களை வலுவற்றவைகளாகச் செய்து, உடலையும் உள்ளத்தையும் இறையுணர்வு பெறுவதற்குத் தயாராக்கிக் கொள்வதே சரியை, கிரியை, யோகம் போன்றவற்றின் முக்கிய கொள்கையாகும். இவற்றுடன் நிற்பது ஞானம். ஞானம் என்பது ஒரு பாதையாகவும், அந்தப் பாதையின் முடிவுமாகவும் உள்ளது. ஞான சாதனைகளைச் செய்வதன் மூலமாகவும் உள்ளத்தில் தூய்மையைப் பெறலாம். அந்தத் தூய்மையின் அடிப்படையில் சிற்றறிவு நீங்கி, முற்றறிவைக் காண வாய்ப்பும் நிகழலாம்.

உயிர் தங்கும் உடலானது ஐம்பூதங்களால் ஆனது. புலன்களும், இந்திரியங்களும் உடலுடன் சேர்ந்து நிற்கின்றன. அத்துடன் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய நான்கு அந்தக்கரணங்களும் சேர்ந்தே உள்ளன. மனம் புலன்கள் வழிச் சென்று விஷய வாசனைகளில் ஈடுபடுகிறது. அதற்குப்புத்தியும் அகங்காரமும் உதவுகின்றன. இவற்றால் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய அறிவு சிற்றறிவாகும். இந்தச் சிற்றறிவிற்கு மேல் நமக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பேரறிவு ஒன்று இருக்கின்றது. இது நமக்கு இறைவன் அருளால் கிடைக்கின்றது. ஆகவே, அருளே முதலாகும். அதை உணர்ந்தவுடன், எவற்றாலும் விவரிக்க முடியாத அடக்கம் ஒன்று உயிருக்குக் கிடைக்கின்றது. அகங்காரம் அல்லது நான் என்று வலியுறுத்தும் நிலைமை வலிவு இழக்கத் தொடங்குகின்றது. மனத்திற்கு ஒரு அடக்கமும் அமைதியும் வந்து சேருகிறது. அப்பொழுது உள்ளத்திலே சொல்லொணா அன்பு பெருகுகின்றது. இந்த அறிவையும், அடக்கத்தையும், அன்பையும் ஒன்றுசேரக் கூடி நீங்காதிருக்கின்ற நிலைமையை உள்ளம் பெறுகின்றது. உள்ளமானது இறைவன் வீற்றிருக்கக்கூடிய கோவிலாகின்றது. எப்பொழுதும் இறைவனுடைய ஒலிக்கின்ற கழல்களை அணிந்து கொண்டிருக்கும் திருவடிகளை என்றுமே மறவாத ஓர் ஒப்பற்ற ஞானத்தினை உயிரும் பெறுகின்றது.

"அறிவும் அடக்கமும் அன்பும் உடனே
பிறியா நகர்மன்னும் பேரரு ளாளன்
குறியுங் குணமுங் குரைகழல் நீங்கா
நெறியறி வார்க்கிது நீர்த்தொனி யாமே"

(திருமந்திரம் - 1471)

சரியை, கிரியை, யோகம் இம்மூன்றும் நம்மை பேரறிவுப் பாதையில் அழைத்துச் செல்லுகின்றன. அதாவது நாம் உடலும் உடலைச் சார்ந்த கருவிகள் மட்டுமே என்கின்ற நினைப்பு நீங்குகின்றது. ஆணவம், கன்மம், மாயை என்கின்ற மலங்கள் நம்மைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன என்கிற உணர்வும், அதுவும் இறைவனுடைய அருள் என்பதும், அவற்றை அவிழ்ப்பதே நம்முடைய நோக்கமாக இருக்க வேண்டும் என்பதும், அவைகளின் உண்மையான தன்மையை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதும் நம்முடைய உள்ளத்திலே தோன்றத் தொடங்கிய பின்னர் மெய்ப்பொருளைப் பற்றிய அறிவு உதயமாகிறது. மெய்ப்பொருளை உணர்வதே ஞானமாகும். **''சன்மார்க்க சாதனம்தான் ஞானம், ஞேயமாம்''** என்பார் திருமூலர். அந்த நிலையில் எல்லாமே மெய்ப்பொருள் என்கின்ற உணர்வு உள்ளத்தில் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது. மாணிக்கவாசகப் பெருமான் இதையே **''ஒன்று நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை''** என்று பாடுகின்றார். **''மற்று ஒருபொருளும் இன்றி நீ நின்றமையால்''** என்ற திருவாய்மொழியின் கருத்தும் இதுவே. எல்லாமே சிவனுடைய உடைமை, அடிமை என்கிற உணர்வும் தோன்றுகின்றது. எல்லாமே அவனுக்கே உரித்தாதல் என்கிற எண்ணமும் தலைநிமிர்ந்து நிற்கின்றது. **''என் தாயோடு என் அப்பன் ஏழேழு பிறவியும் அன்றே சிவனுக்கு எழுதிய ஆவணம்''** என்று திருமூலர் எடுத்துக் காட்டுகின்றார். இத்தகைய ஞானம் பெற்ற ஞானிகள் இறைவனிடத்தில் நீங்காத அன்பு வைக்கின்றார்கள். அவனுடைய திருவருளின் தன்மையைப் பற்றி வியக்கின்றார்கள். அவனுடைய திருவடிகளைப் பெறுதலையே சிவபாவனையாகக் கிடைக்கப் பெறுவர். அந்த ஞானமாவது உள்ளத்திலே ஆழப்புகும் போது இறைவன் என்கிற பேரறிவை முற்றிலும் அறிந்து அதிலேயே அழுந்தி விடுவார்கள்.

''தன்பால் உலகும் தனக்கு அருகாவதும்
அன்பால் எனக்கு அருளாவதும் ஆவன
என்பார்கள் ஞானமும் எய்துஞ் சிவோகமும்
பின்பாலின் நேயமும் பெற்றிடுந் தானே''

(திருமந்திரம் - 1469)

உயிர் அறிவுமயமானது. ஆனால் ஆணவத்தின் வலிமையால் உயிருடைய தன்மை உயிரிடமிருந்து மறைப்புண்டு கிடக்கின்றது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகியவை உயிருக்கு அதனுடைய உண்மைத் தன்மையை இறைவனுடைய அருளால் சுட்டிக் காட்ட உதவுகின்றன. முக்கியமாக ஐம்புலன்களை நமது கைவசம் வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அவை போகும் வழியே மனமும் செல்லக்கூடாது. ஐம்புலன்களும் மதம் கொண்ட ஐந்து யானைகளைப் போன்றவை. அவற்றை அடக்கி உள்ளத்தில் ஞானத்திரியைத் தூண்டி அகக்கண்களால் அறிவைக் காண முயல வேண்டும். அவ்வாறு செய்பவர்களுக்கு உயிரானது சோதி வடிவாகத் தோன்றும்.

உள்ளத்தில் வியாபித்துக் கொண்டிருக்கக் கூடிய பேரறிவின் தன்மை புலப்படும். இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சேருதலும் சுலபமாகி விடுகிறது.

"ஆனைகள் ஐந்தும் அடக்கி அறிவென்னும்
ஞானத் திரியைக் கொளுவி அதனுட்புக்
கூனை இருளற நோக்கும் ஒருவற்கு
வானக மேற வழியெளி தாமே" (திருமந்திரம் - 2316)

உயிர் பொறிகள், கரணங்கள் இவற்றுடன் சேர்ந்திருக்கும்பொழுது உயிரினுடைய அறிவு விஷய அனுபவங்களைச் சார்ந்து நிற்கின்றது. பின்னர் இறைவனுடைய அருளால் உயிர் தன்னை முழுமையும் அறிந்து கொண்ட பின்னர் தானும் அறிவுமயம் என்று உணர்ந்து கொள்கின்றது. இதனை திருமூலர் **"தன்னை அறியும் அறிவு"** என்று கூறுகின்றார். உயிர் அறிவு வடிவமே என்கின்ற உண்மையும் புலப்படுகின்றது. அதாவது, பொறிகள், கருவிகள் இல்லாமல், இறைவனைச் சார்ந்திருந்தபொழுது எதையும் தன்னாலே அறிந்து கொள்ளக்கூடிய ஆற்றல் உண்டு என்பது தெளிவடைகின்றது. உயிர் அறிவுவடிவம் என்கின்ற உண்மை இறைவனுடைய கருணையால் உணர்த்தப்படுகின்றது. அந்த உண்மை உள்ளத்திலே பதியும் பொழுது உயிரும் தன்னை அறிவுவடிவம் என்று தெரிந்து கொள்கின்றது. இதையெல்லாம் உணர்த்துவது திருவருளேயாகும். அத்தகைய அறிவுக்கு அழிவில்லை, ஆக்கமும் இல்லை. அந்த அறிவுக்குப் பேரறிவான சிவமே ஆதாரப் பொருளாகும். உயிராகிய அறிவு தனது அறிவினாலே சிவமாகிய பேரறிவை அறிந்து கொள்ள முற்படுகிறது. அறிவு உதயமாகிறது. இதுவே வேதங்களின் முடிவான உபநிடதங்கள் கூறும் உண்மையும் ஆகும்.

"அறிவு வடிவென்று அறியாத என்னை
அறிவு வடிவென் றருள்செய்தான் நந்தி
அறிவு வடிவென் றருளால் அறிந்தே
அறிவு வடிவென்று அறிந்திருந் தேனே"

(திருமந்திரம் - 2357)

"அறிவுக் கழிவில்லை ஆக்கமும் இல்லை
அறிவுக் கறிவல்லது ஆதாரம் இல்லை
அறிவே யறிவை யறிகின்றது என்றிட்டு
அறைகின் றனமறை யீறுகள் தாமே" (திருமந்திரம் - 2358)

அத்தகைய அறிவைப் பெறுவதே அறிவென்றும் மற்றவை அறியாமை என்றும் திருமூலர் கூறுகின்றார். விஷய வாசனைகளும், விஞ்ஞான அறிவும் வளர வளர அவற்றின் சாதனைகளை அறிவின் சாதனைகள் என்று பெருமிதம் கொள்கின்றோம். இறுமாப்பு அடைகின்றோம். ஆனால், அது உண்மையான அறிவல்ல. மெய்ப்பொருளை அறிவதே உண்மையான அறிவாகும், மற்றதெல்லாம் அறியாமையாகும். ஆனால், இதை நம்முடைய

சாதனைகளுடைய பெருமையில் அழுந்தியிருக்கும்பொழுது அதைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்கின்ற தவறான எண்ணத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றோம். இந்த அறிவு என்னும் அறியாமையை ஒருவன் கடக்கும்பொழுது, உண்மையான அறிவினைப் பெறும்பொழுது, உலகத்தைப் பற்றிய அறிவைவிட அறியாமையே அழகிய தன்மையுடையது என்பதையும் உணருகின்றான்.

''அறிவறி வென்றங் கரற்றும் உலகம்
அறிவறி யாமை யாரும் அறியார்
அறிவறி யாமை கடந்தறி வான்றால்
அறிவறி யாமை யழகிய வாறே'' **(திருமந்திரம் - 2362)**

திருமூலர் கூறுகின்றார்: ''ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகியவற்றால் கட்டுண்டு வெகுகாலம் நான் என்னை அறிந்து கொள்ளவில்லை. உனது அருளால் நான் என்னை அறிந்துகொண்ட பின்னர் என்னைச் சுற்றியிருந்த இருள் அகன்றது. ஆனால், உன்னையே அறிந்த பிறகு வேறொன்றின் மீதும் மனம் செல்லவில்லை. அவ்வாறு என்னை அறியச் செய்வதும், தொடர்ந்து கைவிடாது எனக்குப் பேரின்ப அறிவினைப் புகட்டி வருவதும் எனது உயிருக்குயிராய் நிற்கும் இறைவனே.''

''என்னை யறிந்திலேன் இத்தனை காலமும்
என்னை யறிந்தபின் ஏதும் அறிந்திலேன்
என்னை அறிந்திட்டு இருத்தலுங் கைவிடாது
என்னையிட் டென்னை உசாவுகின் றானே''

(திருமந்திரம் - 2366)

இந்த அறிவு **''எல்லாம் அறியும் அறிவு''** எனப்படும். இந்த அறிவைப் பெற முயற்சி செய்யாமல் மற்றவைகளையெல்லாம் அறிந்தும் பயன் இல்லை. ஆனால், நம்முடைய அறத்தினாலும், அன்பினாலும், தவத்தினாலும், இறைவனுடைய அருளாலும் பேரறிவினைப் பெறக்கூடிய தெளிவினை நம்முடைய உள்ளத்திலே பெற்றால், அந்த அறிவு நம்முடைய உயிருக்குயிராக நிற்கின்ற இறைவனாகிய பேரறிவினுடைய தன்மையைப் பெற்றது என்றும் உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

''எல்லாம் அறியும் அறிவு தனைவிட்டு
எல்லாம் அறிந்தும் இலாபமங் கில்லை
எல்லாம் அறிந்த அறிவினை நானென்னில்
எல்லாம் அறிந்த இறையென லாமே'' **(திருமந்திரம் - 2596)**

இதே கருத்தை வைத்துத் திருநாவுக்கரசர் பெருமான் பின்வருமாறு பாடுகின்றார்.

"என்னை ஏதும் அறிந்திலன் எம்பிரான்
தன்னை நானும்முன் ஏதும் அறிந்திலேன்
என்னைத் தன்னடி யானென் றறிதலும்
தன்னை நானும் பிரானென் றறிந்தெனே"

(தனித்திருக்குறுந்தொகை)

ஞானத்தின் சிகரமாக விளங்குபவர் மாணிக்கவாசகப் பெருமான் ஆவார். அவர் ஞானத்தின் திருவுரு. இறைவனின் பேரின்ப அருளை முழுவதும் பெற்றவர். தன்னிலை மறந்தவர். சீவ கரணங்கள் முழுவதும் சிவகரணங்களாக்கிக் கொண்டவர். அவருடைய உள்ளத்திலே பிரபஞ்சம் அத்துணையும் இறைவன் மயமாகத் தோன்றுகின்றது. **"யானேபொய், என் நெஞ்சும் பொய், என் அன்பும் பொய்"** என்று உடம்பு புளகித்து, நடுநடுங்கி, கண்களிலே ஆனந்தக் கண்ணீர் ததும்பக் கூறிக் கொள்கின்றார். "இறைவா! உனது அருளால் என் உயிரைச் சுற்றி மூடிக் கொண்டிருந்த மலங்களாகிய இருள் நீங்கி விட்டது. அறியாமை அகன்றது. அறிவு உதயம் ஆகிவிட்டது. என் உள்ளத்திலே ஞாயிறே போன்று நீ பிரகாசிக்கத் தொடங்கிவிட்டாய். உனது உண்மைத் தன்மையினை உணர்ந்து கொண்டேன். அந்த நினைப்பு என்றும் என்னை விட்டு நீங்காமல் நிற்கின்றேன். இன்னுமென்ன தெரியுமா? உன்னையன்றி வேறு பொருள் ஏதுமில்லை என்றும் கண்டுகொண்டேன். எல்லாப் பொருள்களும் அணுஅணுவாய் தேய்ந்து உன்னுடன் எப்பொழுதும் ஒன்றிக் கொண்டுள்ள தன்மையைப் பார்த்தேன். திருப்பெருந்துறையிலே வீற்றிருக்கும் சிவனே! என்னுடைய இருள் நீங்கியதன் காரணமாக நீ அல்லாமல் வேறு எதுவும் இல்லை என்கின்ற ஒப்பற்ற அறிவினைப் பெற்றேன். என்னே உன்னுடைய கருணை!".

"இன்று எனக்கு அருளி இருள் கடிந்து உள்ளத்து
எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
நின்ற நின் தன்மை நினைப்பு அற நினைந்தேன்
நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை
சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்று ஆம்
திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே
ஒன்றும் நீ அல்லை அன்றி ஒன்று இல்லை
யார் உன்னை அறியகிற்பாரே"

மாணிக்கவாசகர் வியந்து நின்று இவ்வாறு தனது உள்ளக்கிடக்கையை வெளியிடும் பாடல் திருவாசகத்தில் **"கோயில் திருப்பதிகத்தில்"** வருகின்றது.

❋ ❋ ❋

23. ''நமன்வரின்''

ஒரு பெரியவர் சிறந்த சிவபக்தர் என்று ஊர்ப் பொதுமக்களால் போற்றப்பட்டார். தினந்தோறும் காலையிலும் மாலையிலும் அவர் ஊரிலிருந்த சிவன் கோயிலுக்குச் சென்று சிவலிங்கத்தின் எதிரே நின்று கொண்டு இறைவனைப் போற்றிப் பாடுவார், கண்ணீர் சொரிவார், தியானத்தில் நிற்பார். பல மணி நேரம் மெய் மறந்து இருப்பார். ''இறைவா! என்னை ஏன் இந்தப் பூமியில் விட்டு வைத்திருக்கின்றாய்? என்னை உடனே அழைத்துக் கொண்டு போ. உனது திருவடியைச் சேர நான் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். என்னைச் சோதிக்காதே!'' என்றெல்லாம் தனக்குத்தானே பேசிக் கொள்வார். ஒருநாள் அந்தக் கோயில் அர்ச்சகர் அந்தச் சிவபக்தருடைய உண்மை அன்பினைச் சோதிக்க விரும்பினார். சிவலிங்கத்தின் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டார். வழக்கம்போல சிவபக்தர் கோயிலுக்குள் வந்து இறைவனைத் துதித்துப் பாடல்களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார். ''அப்பனே! என்னை எப்பொழுது உனது திருவடிகளில் இணைத்துக் கொள்ளப் போகிறாய்?'' என்று கேட்டார்.

''பக்தா, உன்னுடைய அன்பை மெச்சினோம். உன்னை அழைத்துக் கொண்டு போகத் தயாராக இருக்கின்றோம். எமது தூதன் சில நிமிடங்களில் உன்னை வந்து அடைவான் நீ அவனுடன் புறப்பட்டு வந்து விடுவாயாக'' என்று ஒரு குரல் சிவலிங்கத்தின் பின்புறமிருந்து எழுந்தது. நமது பக்தரைப் பார்க்க வேண்டுமே! அவர் உடல் நடுங்கிற்று. அவரது உள்ளத்தைப் பெருத்த அச்சம் பற்றிக் கொண்டது. தவித்தார் அந்தச் சிவபக்தர். ஓடி ஒளிந்து கொள்ள இடம் தேடினார். 'இறைவா! இன்னும் சிறிது காலமாவது விட்டு வையப்பா!'' என்று வேண்டத் தொடங்கினார். வெறும் அர்ச்சகருடைய குரல் அவருடைய மனநிலையையே மாற்றி விட்டது. அவர் உருவத்தில்தான் சிவபக்தர். உள்ளத்தில் அன்று. உள்ளம் உலகத்தில் ஊன்றி நின்றது. உலகப்பற்று இருக்கும்வரை இறப்பைப் பற்றிய அச்சம் தொடரும். இது எல்லோருக்கும் தெரிந்த ஒன்று ஆயினும் நாம் பற்று அற்றவர்கள் போல் நடிக்கின்றோம். இந்தப் பொய்யுலகில் வாழ்க்கை என்னும் மேடையில் சதா நடந்து கொண்டிருக்கும் நாடகத்தில் இறைவனுடைய அடியார்கள்போல நடிப்பது மிகவும் வெறுக்கத்தக்கது. தானே இதைச் செய்து வருவதாகத் தன்னையே நொந்து கொள்கின்றார் மாணிக்கவாசகப் பெருமான்.

"நாடகத்தால் உன் அடியார் போல் நடித்து, நான் நடுவே வீடு
அகந்தே புகுந்திடுவான், மிகப்பெரிதும் விரைகின்றேன்;"
(திருச்சதகம் - அறிவுறுத்தல்)

அச்சம் பல வகை. சிலர் விலங்குகளைக் கண்டு பயப்படுகின்றார்கள். வேறு சிலர் மனிதர்களைக் கண்டு பயப்படுகின்றார்கள். மற்றும் சிலர் தங்களைப் பற்றியே பயந்து கொள்கின்றார்கள். தங்களுக்கு, உடலுக்கு, பதவி, பட்டம், அந்தஸ்து போன்றவற்றிற்கு முடிவு வந்து விடுமே என்கிற பயம் அரித்துத் தின்கிறது. எதையெடுத்தாலும் பயந்து, ஒவ்வொரு விநாடியும் சாகும் மனிதர்களையும் நாம் பார்க்கின்றோம். உயிர் போனால் எல்லாம் போய் விடும்.

"குடமுடைந்தால் அவை ஓடு என்று வைப்பர்;
உடல் உடைந்தால் இறைப்போதும் வையாரே!"

என்பார் திருமூலர். எனவே, இறப்பைப் பற்றிய பெரும் அச்சம் மனிதனைச்சதா வாட்டுகிறது.

நமது வாழ்க்கை, உடல், உடலைச் சார்ந்த கருவிகள், உட்கருவிகள் போன்றவற்றை மையமாக வைத்து இயங்கி வருகின்றது. நமது உடலைப் பற்றிய சிந்தனைகளே நமது மனதை நிரப்பி, நமது எண்ணங்களையும் கருத்துக்களையும் பொறிகள் வழியே கொண்டு செல்கின்றன. நாம் பெறும் அறிவும் அனுபவமும் இவற்றின் அடிப்படையிலேயே அமைகின்றன. பொறிகளுக்கும் புலன்களுக்கும் அப்பாலுள்ளவை நமக்குத் தெரிவதில்லை. மனிதர்கள், தேவர்கள், வானவர்கள் எல்லாருமே இந்தக் குறைபாட்டிற்கு ஆளானவர்கள். மரணமற்ற வாழ்வு வாழ வேண்டுமென்று தேவர்கள் விரும்பினார்கள். ஆனால், அவர்கள் முன் தோன்றியது அமிர்தமன்று. ஆலகால விஷம். தேவர்கள் பயந்து மூலைக்கொருவராக ஓடினார்கள். இறைவன் அந்த விஷத்தைக் கண்டத்தில் அடக்கி அவர்களுடைய பயத்தைப் போக்கினான். உடல் இன்பமே பெரிதென்று நினைத்து ஆசைகளை வளர்த்ததனால் வந்த விளைவு இது.

கிழக்கே எழுந்த சூரியன் மேற்கே மறைகின்றது. கன்று சில மாதங்களில் பெரிதாகி, எருதாகி, மூத்து பின்னர் விழக்கண்டும் நாம் நமது உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்வதில்லை. நம்முடைய தாய் தந்தையரை இயற்கையாகவே வயோதிகத்தில் இழக்கின்றோம். சிறிது காலம் மிக வருந்துவோம். பின்னர் அந்த நினைவுகள் போய் நாம் மீண்டும் வாழ்க்கைச் சூழலில் புகும் நாளை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம். பிறருக்கு எது வந்தாலும் அது நம்மைப்பாதிப்பதில்லை. ஆனால், நமக்கு மிகச் சிறிய துன்பம் வந்தாலும் நமது கண்களுக்கு அது ஒரு பெரிய மலை போல் தென்படுகிறது. அதே நேரத்தில் உடலின் அடிப்படையில் எத்தனை இன்பங்கள் பெற்றாலும் அவை நமக்குப் போதவில்லை. ஆசைத் தீயை மேலும் மேலும் வளர்த்து

வருகின்றோம். செல்வத்தை நாடி வாழ்க்கையை மையமாக வைத்து நாம் பெற்ற ஆற்றல் அனைத்தையும் இம்மைச் சுகங்களுக்கே செலவழித்து வருகின்றோம். ஆகவே, நாம் இறக்க விரும்பவில்லை. இறக்க அச்சப்படுகின்றோம். ஆனால், கூற்றுவனார் தனது பணியைச் செய்யத்தான் போகின்றார். சூலத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு காலத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றார். ஞானசம்பந்தப் பெருமான் மனத்தைப் பார்த்துக் கேட்கின்றார் ''ஏழை நெஞ்சே, எந்த நாளில் வாழ்வதற்காக இவ்வாறு மனத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்''.

....
....

கொந்தவேல் கொண்டு ஒரு கூற்றத்தார் பார்க்கின்றார்;
கொண்டு போவார்;
எந்த நாள் வாழ்வதற் கேமனம் வைத்தியால்?
ஏழை நெஞ்சே!

....
....

நமக்கு வாழ்நாள் போவதும் தெரிவதில்லை. சாகும் நாள் வருவதும் தெரிவதில்லை. நாம் செய்யும் வினைகள், அவற்றால் வரக்கூடிய விளைவுகள், தொடர்ந்து வரும் பாசங்கள், நம்மைப் பிடித்து ஆட்டும் பந்தங்கள் இவற்றைப் பற்றியும் நினைப்பதில்லை;

''நீ நாளும் நன்னெஞ்சே,
நினைகண்டாய்; யார்அறிவார்
சாநாளும் வாழ்நாளும்?''

ஆனால், மரணம் வருவது உறுதி. ஒரு நாள் புலன் ஐந்தும் கலங்குகின்றன. பொறிகள் நிலை கெட்டு விடுகின்றன. அறிவு அழிகின்றது. நெறி மயங்குகின்றது. கபம் தொண்டையை அடைக்கின்றது. நமது மனம் நம் வசமின்றிச் சுழலுகின்றது. உயிர் போகும் நேரம் நெருங்கி விடுகின்றதே! அப்போதும் நம்முடைய மனத்திலே இருக்கும் எண்ணமெல்லாம் நம்மைப் பற்றியே. அஞ்சாதே என்று அருள் செய்யும் இறைவனைப் பற்றியா நாம் நினைக்கப் போகின்றோம்?

''புலன்ஐந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி
அறிவுஅழிந்திட்டு ஐம்மேல் உந்தி
அலமந்த போதாக, அஞ்சேல்என்று
அருள்செய்வான் அமரும் கோயில்

தன்னிலை கெட்டு, கதிகலங்கி மயங்கிக் கிடக்கும்பொழுது நம்மைப் பாதுகாப்புச் செய்யும் அரண் ஒன்றேதான். அது இறைவனைப் பற்றிய

நினைவாகும். அவனுடைய அருளாலேயே இறைவனை நினைக்க வேண்டும் என்கின்ற எண்ணம் மனத்திலே உதிக்கின்றது. அது ஒரு நீண்டகாலப் பயிற்சி. மரணம் நெருங்கும்போது மட்டும் இறைவனை நினைக்க வேண்டும் என்று ஓர் ஆவல் எழுந்தாலும் அது நிலைக்காது. ஆயிரத்தில் ஒருவர் இறைவனை நினைத்துக் கொண்டே உடலை விட்டு நீங்குவார். அவர் அருள் பெற்றவர். இறைவனுடைய அருள் அவருக்கு முழுமையாக இருப்பதால் அவர் எதற்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. தனது மனத்தைப் பக்குவப்படுத்தி மரணம் வரும் காலத்தை எதிர்நோக்கி, தனது பந்த பாசங்களையெல்லாம் களைந்து, இறைவன் நடமாடும் திருவீதியில் அவர்களும் நடக்கத் தொடங்கிய பிறகு அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. இது ஞானசம்பந்தப் பெருமானுடைய திருவாக்காகும்.

ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய மலங்கள் உயிருக்கு வினைக்கடலைச் சேர்க்கின்றன. இறப்புக்கும் பிறப்புக்கும் வித்திடுகின்றன. எல்லாவிதச் செல்வங்களையும் பெருக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணம் தலைப்பட்டு நிற்கின்றன. ஆனால், செல்வம் நிலையற்றது. செல்வத்தை நீக்கி இல்லத்தை அடைய வேண்டும் என்கிற உணர்வு இறைவன் அருளால் உள்ளத்திலே எழத்தொடங்கிய போது, செல்வத்தின் மீது உள்ள பற்றினால் நமது மனத்திலே எழும்பும் பய உணர்வும் நீங்குகின்றது. நமது நோக்கத்தைப் பற்றி நம்முள் தெளிவு ஏற்படும்பொழுது புலன்களின் தன்மை மாறுகிறது. புறப்பொருள்களின் ஆதிக்கம் குறைகின்றது. அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. எமன் வந்தாலும் புறப்படத் தயாராக இருக்கின்றோம். திருமந்திரத்தின் தெளிவு மனத்தில் அமைதியைத் தோற்றுவிக்கின்றது.

"தேற்றித் தெளிமின் தெளிந்தீர் கலங்கன்மின்
ஆற்றுப் பெருக்கிற் கலக்கி மலக்காதே
மாற்றிக் களைவீர் மறுத்துங்கள் செல்வத்தைக்
கூற்றன் வருங்கால் குதிக்கலு மாமே. **(திருமந்திரம் - 172)**

இறவாத இன்ப அன்பினால் இந்த அமைதியைப் பெற்றவர் காரைக்கால் அம்மையார். இறைவனிடம் பிறவாமை வேண்டுகின்றார். அதே நேரத்தில் இறப்பும் பிறப்பும் தான் செய்த வினைப்பயனையொட்டி உள்ளது என்பதை அறிந்து கொண்டவர். இறைவனிடமிருந்து எத்தகைய வரம் பெற வேண்டும் என்றும் நன்கு உணர்ந்து கொண்டவர். ஆகவே, ஒருவேளை மீண்டும் பிறக்க வேண்டியிருந்தால் **"இறைவா உன்னை நான் என்றும் மறக்காமல் இருக்க வேண்டும்"** என்று வேண்டுகிறார். காரைக்கால் அம்மையார் புத்திசாலி. அவர் உள்ளத்திலே தெளிவான குறிக்கோளை உடையவர். இறைவனிடம் என்ன கேட்க வேண்டுமென்று தெளிவாகத் தெரியும். மேலும் கேட்கின்றார்.

''இறைவா! நீ ஆடும்பொழுதெல்லாம் நான் உன் திருவடிக் கீழ் மகிழ்ந்து பாடி இருக்க வேண்டும்'' என்று வேண்டுகின்றார். ஆதியும்

அந்தமும் இல்லாத இறைவன் உயிர்கள் உய்வடைவதற்காக ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் திருநடனம் புரிகின்றான். அம்மையாரும் ஆதியும் அந்தமும் இல்லாமல் அ வன் திருவடிகளின் கீழ் அமர்ந்து அந்த இன்பத்தைப் பருகிக் கொண்டிருக்கின்றார். யாருக்காக அவர் அச்சப்பட வேண்டும்?

அடியார்களுடைய இயல்பு இதுவே. இறைவனுடைய ஆணைவழியே இயங்கி வரும் ஐம்பெரும் பூதங்களும் ஒருவேளை தன் நிலையில் கலங்கினாலும் சிவபெருமானுடைய மலர்த் தாளினைத் தம் மனத்திலிருந்து ஒருபோதும் மறத்தல் இல்லாதவர்கள். இறைவன் மீது உள்ள ஒப்பற்ற காதலால் அந்த நிலையை அவர்கள் அடைந்தவர்கள். குற்றமற்ற குணமலை போன்றவர்கள். சேக்கிழார் பெருமான் திருக்கூட்டத்தினரின் சிறப்பை எடுத்துரைக்கும் சொற்கள் அச்சமின்மைக்கு ஒரு விளக்கமாகும்.

''பூத மைந்து நிலையிற் கலங்கினும்
மாதொர் பாகர் மலர்த்தாள் மறப்பிலார்
ஓது காத லுறைப்பி னெறிநின்றார்
கோதி லாத குணப்பெருங் குன்றனார்''

(பெரிய புராணம் - 142)

இறைவனுடைய பேரருள் வெள்ளத்தில் ஊறித் திளைத்தார் திருநாவுக்கரசர். இறைவன் அவருக்குச் சூலை நோயைக் கொடுத்து ஆட்கொண்டான். நாவுக்கரசரும் இறைவனது பெரும் கருணைக்கடலுள் மூழ்கித் திளைத்தார். ஆனாலும், பல்லவ அரசனுடைய உதவியுடன் வஞ்சகர் நாவுக்கரசரை வருத்த வேண்டி அவர் மீது பல கொடிய செயல்களைப் புரிந்தவர். அவரைப் பல்வேறு சோதனைகளுக்கு ஆளாக்கினர். நாவுக்கரசர் தளர்ந்தாரில்லை. சிவபிரானுக்கு ஆளாவர் வேறொருவருக்கும் ஆளாகமாட்டார். இன்பத்திற்கும் துன்பத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட ஒரு அரும்பொருளை உடலிடம் கொண்டபின் வேறொருவருக்கும் பணிசெய்து கிடக்க வேண்டியதில்லை. அஞ்சுவதற்கு ஒன்றுமில்லை. நமனைக் காலால் உதைத்த இறைவனை அடைந்த பின்னர் நமனை அஞ்ச வேண்டியது இல்லை; ஒருவருக்கும் பணிவதில்லை. நாவுக்கரசரின் திருத்தாண்டகத்தைப் படித்தாலே இயமபயம் பறந்தோடிவிடும்.

''நாமார்க்குங் குடியல்லோம் நமனை யஞ்சோம்;
நரகத்தி லிடர்ப்படோம் நடலை யில்லோம்;
ஏமாப்போம் பிணியறிவோம் பணிவோ மல்லோம்;
இன்பமே யெந்நாளுந் துன்ப மில்லை;
தாமார்க்குங் குடியல்லாத் தன்மை யான
சங்கரனற் சங்கவெண் குழையோர் காதிற்
கோமாற்கே நாமென்று மீளா ஆளாய்க்,
கொய்ம்மலர்ச்சே வடியிணையே குறுகி னோமே''

இறைவனுடைய அருளால் இவ்வுலகில் பிறவி எடுக்கின்றோம். இது நம்முடைய வினைக்கேற்ப நடக்கின்றது. **"வினைக்கு ஈடாய் மெய்கண்டு"** என்பார் திருமூலர். ஆனால், நாம் இவ்வுலகில் பிறந்ததன் நோக்கம் இறைவனுடைய பேரருளைப் பெற்று அவனுடைய திருவடிகளைச் சேருவதேயாகும். அவரவர் வினைக்கேற்ப இந்த முயற்சி ஒரு பிறவியில் முடியலாம் அல்லது பல பிறவிகள் தேவைப்படலாம். ஆனால், நம்முடைய குறிக்கோள் தெளிவாக இருக்க வேண்டும். **"வில்லி இலக்கு எய்த விற்குறிபோல்"** என்கிறது திருமந்திரம். நமது நோக்கம் நிறைவேற இந்தப் பிறவியைப் பயன்படுத்த வேண்டும். இது முள்ளை முள்ளாலே எடுப்பது போலாகும். ஆனால், நம்முடைய வினைகளின் காரணமாக அவ்வாறு செய்யாமல் மீண்டும் மீண்டும் பிறவிகள் தொடர்ந்து வரும் முயற்சிகளிலே ஈடுபட்டிருக்கின்றோம். ஆனால், அடியார்கள் இறைவனுடைய திருவடிகளைச் சதா மனத்தால் நினைத்தும், வாயினால் புகழ்ந்தும், உடம்பினால் வணங்கியும், தங்கள் உடல், பொருள், ஆவி மூன்றையும் இறைவனுக்கு அர்ப்பணித்தும் அவனுடைய திருத்தாள் சேர்ந்தவர்கள். காரைக்கால் அம்மையார் அத்தகையவர். "இறைவனுடைய திருத்தாளினை அடைந்தோம், நமக்கு இனி ஒரு துன்பமும் இல்லை. கர்மங்களுக்கு வலிமையைச் சேர்க்கும் பிறவிக் கடலை நீந்தி விட்டோம்" என்று தன் நெஞ்சிடம் சொல்லிக் கொள்கின்றார்.

"இனியோநாம் உய்ந்தோம் இறைவன்தாள் சேர்ந்தோம்;
இனிஓர் இடர்இலோம் நெஞ்சே! - இனிஓர்
வினைக்கு உடலை ஆக்குவிக்கும் மீளாக்
கனைக்கடலை நீந்தினோம் காண்"

(அற்புதத் திருவந்தாதி)

திருப்பெருந்துறையில் மாணிக்கவாசகருக்கு இறைவன் ஞானகுரு வடிவில் வந்து சிவஞான உபதேசம் செய்கின்றான். சிவதரிசனம் பெற்றார் மணிவாசகப் பெருமான். இறைவனுடைய பேரருள் அவருக்குக் கிட்டியது. சித்தமலம் நீங்கிச் சிவமாம் தன்மை பெற்றார். பேரறிவான சோதியைத் தமது சிந்தையிலே உணர்ந்தார். தெய்வம் என்பதோர் சித்தம் அவருடைய உள்ளம் புகுந்தது. இறைவன் அவருக்காகப்பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தினான். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஊனினை உருக்கி உள்ளொளி பெருக்கும் திருப்பாடல்களைப்பாடும் ஓர் அருமையான ஆற்றலைச் சிவபெருமான் அவருக்கு அருளித் தந்தான். இத்தகைய பேறு பெற்ற மணிவாசகப் பெருமான் ஏதற்கு அஞ்ச வேண்டும்? இறப்புக்கா பிறப்புக்கா? வேட்கை இருந்தால்தானே இறப்பும் பிறப்பும்? மணிவாசகப் பெருமானா இம்மையிலும் மறுமையிலும், வானிலும் மண்ணிலும் கிடைக்கும் நிலையற்ற இன்பங்கள் மீது தனது நாட்டத்தைச் செலுத்தப் போகின்றார்.

"தான் வரைவு அற்றபின் யாரை வரைவது?